

[Lone Dybkjær]

vi altså peget på en enkelt ting, som vi synes er naturligt. Det er den ene side af sagen.

Hvis man ikke vil ændre inden for den offentlige sektor – hvad jeg i øvrigt også har forstået at den borgerlige regering vil – kan jeg i øvrigt heller ikke se, hvordan man undgår problemet med, at man bare udvider den. Så må man jo skaffe sig sit flertal for at udvide den offentlige sektor, og det synes jeg er en dårlig løsning, men man kan ligesom ikke begge dele. Man kan ikke samtidig sige, at det vil vi overhovedet ikke diskutere, men vi vil heller ikke udvide den offentlige sektor, fordi så bliver det jo bare en stagnation eller en udvikling udelukkende på regeringens præmisser. Det kan jeg da godt forstå at en regering gerne vil have, men jeg kan naturligvis ikke synes, at det er helt rimeligt, at det kører på de betingelser.

Jeg kan godt se, at spørgsmålet om fordelingen af opgaverne er vigtigt, men jeg synes også, man er nødt til at sige, at det jo er folketinget, der fastlægger finansloven og diskuterer tingene, og i den forbindelse har vi også et ansvar for, hvordan tingene prioriteres, og også et ansvar for, om f.eks. miljøet skal prioriteres op. Her har vi så oven i købet givet et forslag til, hvordan man kunne prioritere miljøet op, uden at det i og for sig kostede flere penge, snarere tværtimod, og det skal jeg vende tilbage til.

Andre ordførere har været inde på, at alt jo kan indflyttes under miljøet. Nej, det mener jeg ikke det skal, det vil jeg godt lige sige til statsministeren. Jeg mener kun, at det er de områder, der klart har direkte miljømæssige interesser, og hvor hovedvægten er miljøet, der skal indflyttes under miljøet. Jeg kan godt forstå statsministerens nervøsitet ved tanken om et stort ministerium, og jeg synes da også, man kan diskutere, om der kan ressortfordeles på en anden måde inden for miljøministeriet. Det kan da godt være, at der måske er nogle opgaver, der passende kunne ligge et andet sted. Det vil jeg godt diskutere helt åbent, sådan at man måske kan få en mere ligelig fordeling ministerierne imellem, men jeg synes, at man skal tage hul på den diskussion.

Statsministeren sagde noget meget centralt, nemlig at det var vigtigt, at man netop i ministeriet samarbejdede om miljøinteresser, og her er statsministeren faktisk ved kernepunktet i denne sag. Det er jo ikke det, der sker.

Det kan vi godt sige ligeud. Der bliver jo ikke, sådan som situationen er, prioriteret miljømæssige interesser, når vi diskuterer landbrugsinteresser og jagtinteresser. Det er jo kerneproblemet. Hvis det havde været sådan, at vi havde en klar fornemmelse af, at der virkelig blev gjort en indsats på dette område, sådan at man prioriterede de miljømæssige sider, at man prioriterede naturbeskyttelsen, at man prioriterede en hensigtsmæssig udvikling af forskellige dyrearter osv., så er det da ikke sikkert, at vi ville have lavet dette forslag. Men problemet er jo netop, at det ikke sker, og det er derfor, det er nødvendigt at diskutere, hvordan vi så kan få tingene til at hænge bedre sammen. Problemet er ikke jægerne, og problemet er ikke den enkelte landmand, der skyder. Problemet er faktisk administrationen af området, sådan som det også er markeret i administrationsdepartementets rapport, som jeg skal vende tilbage til til allersidst.

Så vil jeg gerne sige til den socialdemokratiske ordfører, hr. Henning Nielsen, at det er jo fint nok, at han hører, at de radikale har en negativ holdning til jagten, men det har socialdemokratiet bestemt ikke. Det kan da godt være, han har hørt det. Jeg kan nu altså også have hørt et og andet om socialdemokratiet, som jeg ikke uden videre tager for gode varer, vil jeg gerne sige. Jeg har ikke nogen specielt negativ holdning til jagten. Jeg mener, at jagten er en naturlig del i naturbeskyttelsen, men jeg har bare den holdning, at det er det overordnede syn, man skal tilgodese. At man så ønsker at køre én lang kampagne op om, at vi er imod jagt, det får være. Vi er imod geværer mod mennesker, det er rigtigt – i højere grad end socialdemokratiet nok er – men vi er altså ikke imod en hensigtsmæssig jagt, for det tror vi faktisk er nødvendigt. Jeg har dog ikke deltaget i hverken jagter eller jagtmiddage; det være bare sagt sådan til orientering.

Til hr. Ivar Hansen, der end ikke vil diskutere disse ting overhovedet, vil jeg sige, at det synes jeg ikke er særlig hensigtsmæssigt. Så får vi jo overhovedet heller ikke nogen af de relevante synspunkter, som hr. Ivar Hansen måske har på dette område, og så får vi efter min opfattelse ikke nogen fornuftig diskussion om, hvordan vi integrerer jagten i hele naturbeskyttelsesområdet. Vi har her prøvet at komme frem med en række argu-